

[Lilli Gyldenkilde]

rettet det til, så det ikke står sådan, for jeg tror som sagt ikke, det har været hensigten. Hensigten har været, at man ikke skulle kunne sikre sig mod afskedigelse i et par år med de normale varslingsregler, der ligger i loven, som den er i dag.

Det er lidt underligt, at jeg skal sige det, men ret skal jo være ret. Europa-Kommissionen har gjort indsigelse mod jobtræningsordninger i arbejdsmarkedsreformen. Pudsigt nok er det, der nu foreslås, noget, SF har talt om mange gange, nemlig at når der skal gives tilskud til private, så bør det følges op af, at de skal indgå en kontrakt på normalt regulært arbejde. Derved kan der komme noget perspektiv ind i det, så man ikke kan lade jobtilskudspersonerne rotere rundt hele tiden. Så jeg vil ikke sige: Hurra for Kommissionen, men jeg vil dog sige, at der er kommet lidt mere fornuft ind i forslaget med det, der er kommet dernedefra.

Jeg skal slutte nu, men taletid er udløbet. Der er mange gode ting, som vi kan støtte; der er også et par mindre gode ting. Og det med efterlønnen må vi have ændret. Hvis ikke vi får ændret det, støtter vi ikke lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil først takke fru Lilli Gyldenkilde for hendes bemærkninger.

Så vil jeg blot sige, at vores opfattelse af det her – og derfor kan vi være fuldstændig trygge ved hinanden – er, at der skal være parallelitet mellem retten til dagpenge i forbindelse med, at man er 60 år, og så de dagpenge, man kan få, hvis man går på efterløn, altså den højeste sats. Der skulle gerne være parallelitet her, så der ikke kan spekuleres i, om man gør det ene eller man gør det andet. Det er sådan set det, der har været hovedformålet, og det er det, der også vil blive slået fast under de drøftelser, vi skal have.

Poul Nødgaard (FP):

Da Folketinget vedtog arbejdsmarkedsreformen for et halvt års tid siden, var Fremskridtspartiet ikke med til at vedtage den, og det kan vi så gentage her i dag, for det er simpelt hen, fordi vi finder, at det er mange, alt for mange lapperier.

Men den revision, der nu lægges op til, har jeg så bemærket, er bl.a. afstedkommet af EU-

Kommissionen. Det har også tidligere været lidt fremme i debatten i dag. Jeg må nok sige, at det var et spørgsmål, om ministerierne – i det her tilfælde Arbejdsministeriet – ikke skulle stemme lovene af med Kommissionen, inden de kommer her, for det er lidt uheldigt, synes jeg, at vi gang på gang vedtager en lov her i det høje Ting, og lige så snart vi tror, vi har fået den vedtaget, skal vi ændre både det ene og det andet.

Loven er, synes jeg, en opstramning i forhold til den lov, der er gældende, og som den er et supplement til med hensyn til arbejdsgiverne. Arbejdsgiverne får, synes jeg, trukket nogle ting ned over hovedet her. Der er ingen grund til, at jeg står og remser op, hvad det drejer sig om, det kan vi alt sammen se specielt i loven, men også i bemærkningerne til loven.

Det er ikke lige netop det, arbejdsgiverne har brug for: At der igen kommer nye strammere bestemmelser for dem. Vi ved alle, at vores erhvervsliv er ude i meget, meget store vanskeligheder. Det tror jeg også på at regeringen er klar over.

Men når det så er sagt, så er der ingen grund til at stå sådan en sen aften og holde et langt indlæg og udfylde hele min ordførertid, men jeg vil sige én ting til arbejdsministeren for at komme med en lidt jordnær udtalelse.

Jeg blev chokeret forleden dag, da jeg fik en henvendelse fra en borger, som står mig meget nær. Hun vil nu til at søge orlov efter de regler, der er for at kunne søge orlov. Hun har så først udfyldt ét skema, og det sendte hun af sted igennem systemet, som det hedder, først til arbejdsgiveren osv. Det kom så senere tilbage fra, jeg ved ikke, om det var a-kassen eller arbejdsformidlingen, og nu skulle der bruges et helt nyt skema.

Det er jo enormt træls, når man har fået udfyldt sådan et skema og så bliver bedt om at gøre det en gang til, men det er faktisk ikke det værste, arbejdsminister. Jeg går ud fra, at arbejdsministeren er klar over, hvordan det skema er opbygget, som man skal bruge, når man søger orlov.

Man går først til sin arbejdsgiver, og det synes jeg er ret og rimeligt, for det er reelt en aftale, så arbejdsgiveren skal vide det. Derefter cykler ansøgningen fra kommunen til arbejdsformidlingen til a-kassen osv.